

דף לא.

עין משפט א.

או"ח סימן תקא פעיף ג

ג. ד. אין מביאין עצים מן השדה ביו"ט כ' אפי' היו מכונסים שם מערב יו"ט ל', אבל מביאין מהמכונסים שברשות היחיד אפי' היתה מוקפת שלא לשם דירה, והוא שתהיה בתוך תחום שבת דאם לאו הכי זה מוקצה.

בשדה רשאי לגבב ממה שלפניו מ' ומדליקם שם.

עין משפט ב.

או"ח סימן תקא פעיף ד

ה. ה. עלי קנים ועלי גפנים אפי' שהם מכונסים כיון שהרוח מפזרת אותם הרי הם כמפוזרין ו' ואסורים, אבל אם הניח עליהם כלי כבד מערב יו"ט הרי אלו מוכנים ומותרים פ'.

עין משפט ג.

או"ח סימן תקא פעיף ה

עיין לעיל עין משפט א

כ. מימרא דשמואל בביצה ל"א, ופי' רש"י שם הטעם משום מוקצה, והר"ן כתב די"א משום מעמר דמגבב משום מעמר, וגם לדעת המתירין מוקצה ביו"ט יש להחמיר ע"פ טעם הר"ן. כה"ח אות ט"ו.

ל. משום דהוי כעובדין דחול לילך לשדה להביא עצים לביתו, ועוד מפני החשד שיאמרו לצורך מחר הוא מביא כדרך שהולכים לשדה להביא לכמה ימים. מ"ב אות י"א.

מ. וכגון שהיה דעתו עליהם מערב יו"ט, שלא יהיו מוקצה לדעת השו"ע דאסור מוקצה ביו"ט.

נ. ואפי' שלא נתפזרו בפועל אסורים, דלא סמכה דעתיה עליהם, מרש"י ביצה ל"א.

ס. ואפי' מצא אותם מפוזרים ביו"ט מותרים שכבר הוכנו מאתמול, לטעם משום מוקצה אבל לטעם משום מעמר אסור. מ"ב אות כ'.

דף לא:

עין משפט א. או"ח סימן תקא פעיף א

א. אין מבקעין עצים מן הקורות שעומדות לבנין^ע, ולא מקורה שנשברה ביו"ט^פ אפי' הייתה רעועה מערב יו"ט וקרובה להשבר^ז.

ב. נשברה מערב יו"ט וא"א להסיקה כך, מבקעין ממנה חתיכות גדולות ע"י שינוי, לא בקרדום ולא במגל^ק אלא בסכין של קצבים שנקרא קופיץ בצד הקצר שלו.

ויש אוסרין בקופיץ ולא התירו אלא בסכין.

עין משפט ב.ג. או"ח סימן תקא פעיף א
עיינ לעיל דף לא. עין משפט א

עין משפט ד. או"ח סימן תקיה פעיף ט

ט. י. בית שהוא מלא פירות מוכנים ונפרץ^ו, נוטל ממקום שנפרץ.

ע. ממשנה וגמ' בביצה ל"א, משום שהם מוקצה מחמת חסרון כיס וא"כ אסור לטלטלן אפי' לצורך גופן או מקומן. כה"ח אות א', ומ"א ס"ק א'. ועיינ לעיל בסי' ת"ק ס"ק י"א במנחת אשר.

פ. הגם שעכשיו אחרי שבירתה עומדת להסקה, מ"מ בבין השמשות לא עמדה לשם כך, מרש"י ביצה ל"א ע"ב. ולדעת מר"ן בסי' תצ"ה דאזיל לטעמיה כדעת הרי"ף והרמב"ם דמוקצה ביו"ט אסור, וגם למתירים מוקצה ביו"ט כאן זה נולד ואסור. שם אות ב'.

צ. ולא אומרים כיון שהיתה רעועה דעתו עליה.

ק. משום עובדין דחול.

ר. אפי' היה בבנין גמור מותר, וזו דעת הרי"ף והרמב"ם, וכתב הרמב"ן הטעם כיון שאין הפירות מוקצין מחמת עצמן ואינם בסיס לדבר האסור. מ"א ס"ק י"ד. ופירות מוכנים, היינו שאינם עומדים לסחורה ולאוצר דהו"ל מוקצה. ועיינ בכה"ח בסי' תרצה באות מ'.

ו. ונפרץ ביו"ט, היינו מאליו או שפתח אותו העכו"ם לצורכו, אבל אם פתחו העכו"ם לצורך ישראל אסור עד הערב ובכדי שיעשו. כה"ח אות ס"ז.

עין משפט ה.

או"ח סימן שח פעיף יז

ז. כ. לבנים שנשארו מהבנין מותר לטלטלם שעומדים לסמוך ולשבת עליהם^ש, אבל אם סידרם זה על זה גילה דעתו שהקצה אותם עדיין לבנין ואסור לטלטלם^ת.

עין משפט ו.

או"ח סימן שיד פעיף י

י. יב. כסוי שבקרקע כגון דלת של בור שקשור בו חבל יכול להתירו, דלאו קשר של קיימא הוא שעומד להתירו אבל לא חותך אותו^א, משום איסור סתירה^ב, ודוקא כשעשוי לקיום על מנת שלא לחתכו ולסותרו בשבת^ג, אבל אם אינו עשוי לקיום כלל מותר ג"כ לסותרו^ד, ומטעם זה מותר לסתור דף ששמין אותו לפתח התנור וטחין אותו בטיט שאינו עשוי לקיום^ה.

עין משפט ז.

או"ח סימן שיד פעיף ז

ז. ט. סגירות שבכלים^ו כגון שידה תיבה ומגדל שהכיסוי שלהם קשור

ש. שבת קכ"ד, וביצה ל"ב. והוי תורת כלי עליהם ומותר גם מחמה לצל, ואם לא ראויים לשיבה עליהם כמות שהם, צריך לעשות מעשה מבעוד יום.

ת. אפי' לצורך גופו או מקומו.

א. אפי' ביד בלא כלי אסור, א"ר אות ט"ז.

ב. דבכל דבר המחובר לקרקע יש בו בנין וסתירה אפי' אינו בנין גמור. כה"ח אות ע"ד.

ג. אלא במוצאי שבת, אבל ביותר מכ"ד שעות אסור גם להתירו דהוי קשר של קיימא, כה"ח אות ע"ה.

ד. שאינה נקראת סתירה כלל אפי' בקרקע, לבוש.

ה. ויש כאן תרתי לטיבותא שאינו עשוי לקיום וגם החיבור גרוע, לבוש. ועיין בסי' רנ"ט סעיף ז' ובכה"ח שם.

ו. ביצה ל"א-ל"ב מימרא דשמואל.

בהם בחבל יכול להתירו ז או לחתכו בסכין ח או להתיר קליעתו. ודוקא שהסגירה היא בשל חבל וכיוצא אבל בסגירה של עץ או מתכת אסור לשברה שגם בכלים שייך בנין וסתירה גמורה, וע"כ אסור לפרק הצירים ט של התיבות אם אבד המפתח ויש מתירים בזה י.

עין משפט זז. אר"ה סימן תקיט סעיף ג.

ג. להתיר ולחתוך חותמות שבכלים כ ושברקע וכן לשבור הפתחים דינם ביו"ט כבשבת. ועיין בסי' שי"ד סעיף ז'-י'.

ז. דלא קשר של קיימא הוא שהרי להתירו תמיד הוא עשוי, ב"י בשם רש"י, מ"א ס"ק ט'.

ח. ואם אפשר להתירו עדיף שלא לחתכו כיון שאין צריך לסתירה זו, ב"ח. ואם התיבה מחזיקה מ' סאה לדעת תה"ד הוי כבנין ואסור לחתכו או לסותרו רק להתיר קשירתו, כה"ח אות נ"ב.

ו. ואם אבד המפתח של ההיכל מותר לומר לאינו יהודי לפותחו אם הוא אומן ואין חשש שישבור אותו שאז הוי איסור תורה של סותר בנין. ועיין בכה"ח אות נ"ו-נ"ז.

ט. משום שהם תקועים בחוזק וחשוב סתירה, לבוש.

י. דזו סתירה גרועה היא כיון שאין צריך לשבור שום דבר, ב"י, וכתב הט"ז דלדעה זו מותר גם לשים צירים אך המ"א בס"ק י' כתב דלקבוע הצירים במסמרים לכו"ע אסור ואפי' ע"י גוי דהוי ליה מתקן מנא. ודעת השו"ע כסתמא לאסור להוציא הצירים מהתיבה. כה"ח אות ט'.

כ. א"י שהביא מכתבים לישראל ביו"ט מותר לישראל להתיר החותם ביו"ט ולשברו. ממהרי"ל, ובלבד שלא יהיו אותיות על החותם כמו בשבת דאסור כמבואר בסי' ש"מ סעיף ג'. מ"א ס"ק ד'.

ו. ובמשב"ז כתב דלא התיר המהרי"ל אלא לשבר השעוה של החותם אבל לא לקרוע הנייר, וע"כ יש להחמיר אלא לומר לגוי לפותחו. כה"ח אות ח"י.